

మెడికల్ కాలేజీ నుంచి అరువు తీసుకున్న భవనాలలో గోవా యూనివర్సిటీ లైబరీ.

“గివ్ మి దిస్ బుక్ ఫార్ ఓవర్ నైట్” లైబరీ కౌంటరు దగ్గర అడుగు తున్న జీనా గొంతు వినబడలేదు. సుభాష్ చేతుల నుంచి జారి కింద పడిన పుస్తకాల శబ్దం గమనించలేదు. సునంద వచ్చి తన ముందు కుర్చీలో కూర్చున్నా - చలించలేదు. లైబరీలో ఒక మూల కుర్చీలో కూర్చుని అచేతనంగా బెర్నోస్ “బీయింగ్ అండ్ టైప్” పేజీలు తిరగేస్తోంది విలాసిని. కాలగమనంలో ఆమె మనసు మత్తుగా పిచ్చి పిచ్చిగా సంచరిస్తోంది.

చిన్నగా భుజం తట్టి, రహస్యంగా “ఆ పిల్లి గడ్డం వాడు ఏమంటాడు?” అన్న లీల మాటలతో, స్వర్ణతో ఈ లోకంలోకి జారిపడింది విలాసిని.

పిల్లిగడ్డంవాడు విలాసిని పి. హెచ్.డి. గైడు. లీల ఈ వంశపురమే ఎం.ఎ. ఎకనమిక్స్ లో చేరింది. వాళ్ళది గుంటూరు.

“వద” అని అనకుండానే క్యాంపస్ వైపు అలవాటు ప్రకారం దారితీసి రెండు టేలు అర్ధం చూట్టాడింది విలాసిని.

“ఏమంటాడు, వీలైనంత త్వరలో పి. హెచ్.డి. పూర్తిచెయ్యమంటాడు. టాపిక్ ప్రెసెంటేషన్ గా, విపులంగా వుండాలంటాడు” అంది — అడిగిన అడగని ప్రశ్నలకు జవాబుగా.

“అదే మంచిది గద” అన్న లీల మాటలకు దీర్ఘంగా మనసులో నిట్టూర్చింది విలాసిని. ఆ నిట్టూర్పు వెనక ఎన్నో వందేహాలు, నిర్ణయాలు, అనుభవాలు, కోరికలు, నిరుత్సాహాలు, స్వక్షంలో అస్వక్షంలో — అర్థాలలో, నాటి అంతుల్లో — ఈ ప్రెసెంటేషన్ లో యిమడలేకనే గద తను సాహిత్యం వదలి ఫిలాసఫీ కొచ్చింది, జీవితాన్ని వదలి ఆలోచనా జీవితానికొచ్చింది — యిక్కడ యిదే ఎదురు. ఈ ప్రెసెంటేషన్ లో వెనక వున్న assumptions ని accept చెయ్యలేకనే గద ఈ బాధ — తనకది వాతకాదు, యిష్టం లేదు కూడా. రవి తనను అన్నడే హెచ్చరించాడు, ఈ ఆలోచనా ప్రపంచం తనకు సమాధాన మివ్వలేదని, మార్మిక మజిలీలు తప్పవని. కాని వేమనంటే తన కిష్టం లేదు, చండిదాను అర్థం కాదు.

తన స్నేహితుడు పిలిస్తే లీల చెప్పి వెళ్ళిపోయింది. క్యాంపస్ వాడికి దబ్బులిచ్చి తను బయటకు వడిచింది. భుజంవై నుంచి వణుకుతూ జారుతున్న వైట కొంగు చెరుగుమ బొడ్డులోకి దోపుకుంది. దోపిన చెయ్యి అక్కడే విలిచిపోయి, యిరుక్కుపోయినట్లు - కడుపులో నుంచి తన చేతిని ఎవరో వట్టుకున్నట్లు, నిమిరినట్లు, వలకరించినట్లు, —

“ఏమి డెమో తియ్యాగారు, మీ సోకట్ నెక్కడ?” అన్న లోకేశ్వర్ వలకరింతుతో నిశ్శబ్దంలా ఈ లోకంలోకొస్తూ క్షుణ్ణంగా వచ్చింది — జనాబు.

లోకేశ్వర్ బయోటెక్నాలజీలో ఎం.ఎస్సీ. చేస్తున్నాడు. వాళ్ళది బెంగుళూరు. విలాసిని అతన్ని క్విట్ నాలెడ్జ్ సిండ్రికేట్ లోకల్ రెగ్ నెషెంటుటన్ అని వర్ణిస్తుంటుంది. యూనివర్సిటీకి ట్రోఫీలు అని గెల్చుకొస్తుంటాడు. తన

విలాసిని

— అడ్వూరు రఘురామరాజు

ప్రపంచంలో తేదీలు, వర్షాలు, పేర్లకు ప్రాముఖ్యమిస్తుంటాడు. మిగతా విషయాల గురించి అంతగా పట్టించుకోడు. అతని స్వవిషయంలో కూడా అంతే అని విలాసిని అంచనా, అతన్ని ఒకసారి చూపులలో గీకి చూపిన తర్వాత.

“ఈ విశ్వవిద్యాలయాల Ivory Towers నుంచి కిందికి వస్తానంటే నా నానానంలో మిమ్మల్ని వంజివ్ దాకా దొర్లించుకుపోతాను” అన్న లోకేశ్వర్ ఆసర్ కు,

“లేదండీ, యిన్నడే కింద నుంచి వచ్చింది” అని సమాధానమిచ్చి, చిన్నగా వచ్చింది — అనంతం ఆవులించింది.

ముందుకు వడుస్తోంది. కాంపౌండ్ గోడ దాటి వడుస్తోంది, జరజర, ఆలోచనలకు ముందుగా వడవాలని, వేగం, మత్తు, కళ్ళు తిరిగడం, తడబాటు,

కదలింపు, ఊరడింపు — తనలో తాను మానుకుంటూ, తలపోసుకుంటూ, ఊహల్లో తన్నుతాను సోల్చుకుంటూ — మారింది, కాలంలోపాలు తానూ మారింది. తనొక్కతే మారిందా, మిగతా ఋతువులన్నీ మారాయా. తనొక్క తయితే గర్వింవాలా, సిగ్గువదాలా — తను ప్రత్యేకమా, గుంపులో గోవిందా? తనెందుకు మారాలి కాలంలో — తనెందుకు కాలం వెనక తోకలాగా, ఆకారం వెనక నీడలాగా, పాటకు కోరన్ లాగా. అయినా కాలం మారుతుందా — సాగుతుందేమో! తను రైలు, కాలం చెట్టా — తను చెట్టు కాలం సారే వదా — చెట్టులో కలిగే మార్పులు తనైతే, కాలం సాగే వదిలో ఉరవడయితే — యిద్దరూ మారుతూ — ఆర్చిట్చలో కోలాటాలాడుకుంటూ —

వడుస్తో వుంది. ఆలోచనలకు ముందు వెనక మధ్యలో — కాళ్ళు రాచుకుంటూ, గీచుకుంటూ. ముంతమామిడి వండ్ల వానన, వగరు — రేడియో రిలే స్టేషను — వడుస్తోంది. హోహోండాను రోడ్డు మూలగా పార్కు చేసి, చాటుగా దూరంగా వెళ్ళేందుకు రైర్యం లేక, రోడ్డుకు కొంచెం దూరంలో కవీకవడకుండా కౌగలించుకుంటున్న ప్రేమికులు. రేడియో స్టేషను బిల్డింగు కట్టడానికై కలిసే కాలవ శబ్దంలో కలిసి బిత్తరలో నిశ్శబ్దంలోకి జారుకుంటున్న కన్నడ కూలీల మాటలు — దోగాడుతూ రోడ్డు మీదకు

10-8-90

వస్తున్న పల్లాడి వెక పిచ్చిగా నలుగెట్టుకుంటున్న వచ్చే లంబాడి యువతి —
 వదుస్తూంది — గోవా యూనివర్సిటీ కోల్లె రోజులు, కవణడకుండా దాచివేసిన
 నటిష్ గుజ్రాల్ ఆర్కిటెక్చరల్ సౌందర్య దృశ్యాలు —

“ఔం క్యా మేంపాట్?”
 “సాడే పాంట్”

వదుస్తూంది. ఈడ్చుకుంటూ — కాల్లు, మ్రివెట్టు, వామ్ టీవింగ్ స్టాప్
 క్వాల్టర్స్ — సాలాన్ బార్. దోవాసోలా. వింబెట్టిన క్లాస్సిక్ కుతూహలంగా
 వదుస్తున్న శరీరాలు —

విలివి జట్టి దగ్గర నేమెంటు బెంచీకామకొని నమ్మదం వైపు చూస్తూ
 వుంది. అంతంలో మొదలయిన అనంతంలోకి అలలు. అలం మంచి తేరువడి
 విలిపిగా వైకెగరి వాట్యం చేస్తూ వేపల్లా మళ్ళీ క్రిందవడే నీటి మళ్ళీ —
 యామినీ కృష్ణమూర్తి కళ్ళు —

వలి, వానన, వరివరాల్లో మాధులు — యింకోక్క రోజు ముందు
 బోతోంది. కాలం యింకోక్కడుగు ముందుకేసింది. వైట చెరుగు నీటి
 మట్టా మట్టి గట్టిగా కవ్వకుంది. వీర చెరుగు అంతుల్లో విలిపి
 మాస్తున్న అందం కేపి, ఆహ్లాదకరంగా రక్తం-కారుతూ ఆనందం వైపు

నరుగెట్టుకుంటున్న వచ్చే కేపి, మానుకుంటున్న వచ్చే కేపి —
 అవాలివాలిగా ముందుకు దోవాసోలా రాక్ కేపి వచ్చే కేపి —
 జవం గుట్టుకు గుట్టుకు వరి దోవాసోలా గుట్టుకు వచ్చే కేపి అభిరతిగా
 వంగి-చూపుతూ ముందులో ఎవరో దూకి అదృశ్యమయ్యాయి — అత్తవచ్చి

— మూడ్యం మూడు ముదిరిపోయింది? మాత్యూడా — మరూ వైకి తీపే
 ప్రయత్నం వచ్చింది — కాలాచ్చి అనలేం —

నంద్యం ఎందుకలా అందమా కోకంలో లెటిగి వస్తున్నారు. ముదిరిపోయిన
 మూడ్యం ఏమయివుంటాయి — నీకటి — ముద్దుల మర్క వూళ్ళో కోవరి!
 విలివిలాడిపోయ్యాడేమో! రిమో! అనంతంలో అదృశ్యమయిన ప్రయత్నం —

— వోప్పి, కడుపు వోప్పి కరికి, రక్తం, కళ్ళు తిరిగడం — వాలిపోయింది,
 ఎవరి వోప్పో వేలిపోయింది...

అసినీ లారమయిన కళ్ళు తెరిపే — స్టాండుకు వచ్చాడనిచ్చి వచ్చే
 నీసా, వ్యావక్ష్ వచ్చి, తమ — ప్రాత్ర! కాలపు శబ్దాలు — ముందుకు
 మొఖాలలో లోకేళ్ళు, మోలి, ప్రయ్య రీల — కప్పిట్ల వచ్చిపోయి
 ములుతూ, అల్లాగా వూలుతూ వాళ్ళు, వీళ్ళల్లో కరిగి నీటి బాట్లలో
 దొర్లుకుపోతున్న వాళ్ళ ఆకారాలు —

10-8-90 సం. 90-90 సం. 90-90 సం. 90-90 సం.